

HETTY VAN AAR
Liefs uit Londen

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2020 Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Eline gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 26939 4
D/2020/0034/19
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Bij de start van de kerstvakantie vertrok Eline naar Londen, samen met papa. Ze had zich heel wat voorgesteld van de reis met de Eurostar. Maar al snel verdween de trein in de Chunnel, de spoorwegtunnel onder het Kanaal van Frankrijk naar Engeland.

‘Dit is de op een na langste onderwatertunnel ter wereld.’ Papa zei het vol trots, alsof hij de tunnel zelf gegraven had. ‘Maar liefst veertig kilometer lang. Alleen in China is er een die vier kilometer langer is.’

Dat kon dan wel waar zijn, maar onder water viel er weinig te zien als je door het raampje keek. Dat werd gelukkig dubbel en dwars goedge maakt toen de trein in Engeland weer bovengronds kwam. Papa was verdiept in een dik boek, maar Eline drukte haar neus tegen

het raampje. Ze keek naar de zacht glooiende weilanden, omgeven door lage, stenen muurtjes. Het voelde alsof ze in het decor van een romantische Netflixserie beland was. ‘Mooi!’ knikte ze enthousiast.

Sneller dan ze dacht, stopte de trein op het eindstation: St. Pancras International in Londen. Daar stond tante Claire trappelend van enthousiasme op hen te wachten. Sinds kort woonde zij in Londen.

Wat zag ze er mooi uit in haar zwarte jas met die enorme, roomkleurige bontkraag. Nepbont, natuurlijk, echte bontjassen waren alleen voor de dieren. Vorige keer droeg ze haar lange haren opgestoken. Vandaag had ze een pittig, kort kapsel in dezelfde kleuren als haar jas: zwart, met roomkleurige plukjes.

Haar donkere ogen fonkelden toen ze Eline bekeek. ‘Je bent alweer langer geworden!

Volgende keer moet ik op mijn tenen gaan staan om je te knuffelen.’ Daarna bekeek ze haar broer van top tot teen. ‘Broertje!’ Papa ging door de knieën om zijn zusje te omhelzen. Ook als ze op haar tenen stond was ze te klein. ‘Jij wordt vast net zo lang als je vader’, zei ze tegen Eline, terwijl ze zich losworstelde uit de armen van haar broer.

Na de warme begroeting namen ze de metro naar Knightsbridge Station, waar ze tien

minuten later arriveerden. De metro heette hier trouwens ‘London Underground’, zag Eline. Van Knightsbridge Station liepen ze het kleine stukje naar het appartement van tante Claire, papa’s enige familielid.

Eline trok haar roze rolkoffertje achter zich aan en keek haar ogen uit. Londen leek een levende kerstkaart. Uit onzichtbare luidsprekers klonk kerstmuziek met vrolijk belgerinkel, waardoor je dacht dat de Kerstman met zijn rendierslee elk moment voorbij kon vliegen. Nee, hij was al geland. Daar stond hij, vrolijk klingelend met zijn bel.

‘Hohoho!’ riep hij met diepe stem, en dat klonk alsof hij de echte was.

En kijk daar eens! Was dat niet Harrods? Het meest luxueuze warenhuis van Londen? En daar? Eline draaide haar rug spiraalvormig om toch maar niets te missen van alle winkels en uithangborden. Het leek wel of elk beroemd kledingmerk hier een eigen winkel had.

‘Wow! Kijk daar!’ riep ze, snakkend naar adem. Papa en tante Claire lachten.

‘Kom’, zei haar tante. ‘Je hebt nog tijd genoeg om alle winkels van binnen en van buiten te bewonderen. Eerst gaan we naar huis. Daar vertel ik welke verrassing jullie vanmiddag te wachten staat.’

